

BINECUVÂNTAREA DIVINĂ CA SURSĂ A DREPTURILOR UMANE. UN STUDIU DIN CARTEA GENEZEI

Drd. Gheorghe ȘCHIOPU-CONSTANTIN

Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, Romania;

Capelan, Universitatea Adventus din Cernica, Romania

george.schiopu@uadventus.ro

ABSTRACT: Divine Blessing as the Source of Human Rights. A Study from the Book of Genesis.

Throughout history, the struggle for the establishment and recognition of human rights has been marked by bold and courageous demonstrations by individuals and masses of people. What in today's civilised society is taken for granted in this area was built in the past through heroism to the point of sacrifice. But is this a merit of human nature and human aspirations, or do elements that transcend our existence lie at the basis of human rights? This paper seeks to highlight the link between divine blessing, as captured in the book of Genesis, and human rights.

Keywords: *human rights, God's blessing, dignity, Genesis book, to bless.*

Introducere

Atunci când vorbim despre drepturile omului, pur și simplu, ne referim la drepturile pe care cineva le are pentru că este o ființă umană.¹ Deoarece, acestea pretind egalitate, sunt inalienabile și universale,² ne putem întreba, pe bună dreptate, ce le conferă aceste caracteristici? Iar pentru a răspunde la aceasta, trebuie să ne îndreptăm spre originea acestor drepturi. Unii ar spune că natura umană este sursa lor.³ Și prin urmare, nevoile de bază ar stabili

---

1 Donnelly, Jack, *Universal Human Rights In Theory And Practice*, 3rd edition, Cornell University Press, Ithaca, New York: NY, 2013, p. 7.

2 *Idem.*, p. 10.

3 *Idem.*, p. 13.

drepturile fundamentale.⁴ Alții sugerează că ar trebui să ne întoarcem spre filosofie dacă dorim să alcătuim o listă de nevoi adecvate care să constituie un set atractiv de drepturi umane.⁵ Astfel, capacitățile sau abilitățile umane ar putea fi o altă sursă importantă pentru acestea,⁶ însă nu definitiv, deoarece pot să existe motivații comune sau să funcționeze ca mijloace de operaționalizare, dar cu toate acestea, ele nu pot constitui fundamentul de bază. Și aceasta, datorită faptului că drepturile umane sunt despre demnitatea umană.⁷ Donnelly este de părere că sursa drepturilor umane constă în natura morală a omului.⁸ În timp ce nevoile și capacitățile umane trebuie să fie înțelese ca factori descriptivi din punct de vedere moral, demnitatea umană presupune elemente de ordin prescriptiv.⁹

Pentru lumea romană, demnitatea îngloba trei trăsături de bază:¹⁰ 1) reprezenta un anumit statut (social sau politic), care cerea respectul de la persoanele obișnuite, 2) reprezenta o virtute sau o răsplată a virtuții prin care cineva merita cinste și onoare, și 3) avea de-a face cu apariția în public a unei persoane care avea un anumit rol social care prin charisma, slujba, rangul sau personalitatea sa, impunea respect.

Nimeni nu ar putea să nege că, atunci când vorbim despre drepturile umane, pe lângă filosofia greco-romană, tradiția iudeo-creștină a avut un aport esențial.¹¹ Concepția creștină despre demnitate merită să fie luată în seamă, ținând seama de faptul că a influențat lumea occidentală încă din primul secol, d.Hr., și până în prezent. În acest context, canonul biblic devine punctul original de referință atât din punct de vedere al faptului că este amintit mereu de-a lungul istoriei, dar și pentru că acesta continuă să fie în atenția omenirii și în prezent.¹² Astfel, deși nicăieri în Biblie nu întâlnim expresia „demnitate umană”, totuși există un cuvânt care a fost tradus în mod convențional cu demnitate: דָּבָר. De asemenea, mai este tradus cu

---

4 *Ibidem.*

5 *Idem.*, p. 14.

6 *Ibidem.*

7 *Ibidem.*

8 *Idem.*, p. 15.

9 *Ibidem.*

10 *Idem.*, p. 122.

11 Van der Ven, Johannes A., Dreyer, Jaco S., and Pieterse, Hendrik J.C., *Is there a God of Human Rights? The Complex Relationship between Human Rights and Religion: A South African Case*, Brill, Leiden, 2004, p. 11.

12 *Idem.*, p. 147.

„onoare”, „glorie” și „respect”, fiind folosit mai ales în legătură cu Dumnezeu, ca reprezentare a slavei sau a gloriei Sale, și nu ca un lucru pe care omul l-ar merita.¹³ Cu toate acestea, ceea ce a marcat concepția despre demnitatea umană de-a lungul mileniilor, atât în gândirea israelită, cât și în cea creștină (și implicit în gândirea vestică, în general), a fost declarația despre crearea omului *după chipul și asemănarea lui Dumnezeu*, din cartea Genezei (1:26-28).¹⁴ Acest fundament reprezintă cheia prin care „fiecare ființă umană posedă o demnitate inalienabilă și intrinsecă”.¹⁵ În lucrarea de față ne vom opri tocmai asupra raportului din Geneza pentru a observa dacă există vreo legătură între binecuvântarea divină și drepturile fundamentale ale omului.

Pe lângă verbele וַיֵּצֵר și וַיַּבְרָא , în raportul Genezei sunt folosite, într-un mod special, două alte verbe pentru a se referi la actul creator al lui Dumnezeu: וַיִּצַר și וַיִּמְרַס . Ambele indică spre două modalități ale lui Dumnezeu de a crea: prin puterea cuvântului („Dumnezeu *a zis*”, conform Gen. 1:3,6,9,11,14,20,24) și prin modelarea materiei („Domnul Dumnezeu *a modelat*”, conform Gen. 2:7,19). În această lucrare, vom urmări un alt aspect al procesului creator, însă din perspectiva verbului וַיַּבְרָא . Considerăm că acesta are rolul de a indica spre un alt tip special de activitate divină, și anume, spre susținerea a ceea ce Dumnezeu a creat, și mai ales spre legătura dintre Creator și lucrurile create. Practic, există realități considerate azi drepturi fundamentale ale ființei umane¹⁶, dar care, conform raportului din cartea Genezei, ele sunt emergente binecuvântării divine. Iar aceasta constituie premisa de la care se pleacă în cercetarea de față.

Până la momentul creării omului, *Dumnezeu a zis...*, și astfel, a adus la existență, rând pe rând, fiecare element al universului din lumea în care trăim, apoi *a zis* în contextul dialogului dintre Persoanele Dumnezeirii (Gen. 1:26), iar după crearea omului, *El a zis* perechii sfinte, binecuvântând-o (Gen. 1:28). Dialogul dintre Persoanele Dumnezeirii presupune planuire în vederea creării omului, iar rostirea binecuvântării din partea lui Dumnezeu apare ca un nou act din cadrul procesului creator. Aceasta are semnificații speciale nu numai în Geneza 1, ci și de-a lungul întregii cărți.

13 Donnelly, *Universal Human Rights*, p. 124.

14 *Ibidem*.

15 Van der Ven, Johannes A., et al., *Is there a God of Human Rights?*, p. 155.

16 Ioan-Gheorghe Rotaru, „Religious liberty - a natural human right”, în *Jurnalul Libertății de Conștiință (JLC)*, Ganoune Diop, Mihnea Costoiu, Liviu-Bogdan Ciucă, Nelu Burcea (coord.), Les Arcs, France, Editio IARSIC, 2015, pp. 595-608.

Verbul בָּרַךְ (*a binecuvânta* sau *a îngenuchea*), apare de 330 de ori în Vechiul Testament, dintre care de 75 de ori doar în cartea Genezei (22% din totalul ocurențelor).¹⁷ Dumnezeu binecuvântează viețuitoarele mării și ale văzduhului (Gen. 1:22), bărbatul și femeia (Gen. 1:28), ziua a șaptea (Gen. 2:3), pe Noe și pe fiii săi (Gen. 9:1), pe Avraam (Gen. 12:2; 22:17; 24:1,35), pe aceia care binecuvântează pe cei binecuvântați de Domnul (12:3a), pe Sara (Gen. 17:16), pe Ismael (Gen. 17:20), toate neamurile pământului, dar prin sămânța lui Avraam (Gen. 12:3; 18:18), pe Eliezer (Gen. 24:31), pe Isaac (Gen.25:11; Gen. 26:3,4,12,24,29), pe Iacov (Gen. 28:14; Gen. 32:26,29; 35:9; 48:3); pe Laban (Gen. 30:30); pe Potifar (Gen. 39:5) și pe Iosif (Gen. 49:25).

1. Binecuvântarea divină și semnificația acesteia

1.1. Binecuvântarea din ziua a șasea a creației

Prima dată când verbul בָּרַךְ este întâlnit în cartea Genezei, este folosit în primul capitol cu ocazia creării animalelor marine, a păsărilor și a omului. Atunci când Dumnezeu *binecuvântează* viețuitoarele mării, păsările cerului (Gen. 1:22) și omul (Gen. 1:28), autorul Genezei mai folosește alte trei verbe: רָבָה,¹⁸ פָּרָה,¹⁹ și מָלֵא,²⁰ pentru a desemna, pe rând, puterea de a procrea, de a se înmulți și de-a popula spațiul corespunzător mediului aferent de viață. În dreptul omului, pe lângă ideea de perpetuare a speciei, apare și cea de autoritate (verbele כָּבַד și רָדָה):²¹ „...și *supuneți-l* [pământul]; și *stăpâniți* peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”. La prima vedere, aceasta presupune libertate și auto-determinare, însă ținând seama de faptul că omul a fost făcut *după chipul și asemănarea divină* (Gen. 1:26,27), guvernarea lui peste lumea animală presupunea grijă și atenție, tot așa după cum ființa umană s-a bucurat de acestea din partea Creatorului. Mai mult, omul trebuia să reflecte, printre altele, relația altruistă și plină de dragoste dintre Persoanele Dumnezeirii. Aceasta ne transmite faptul că existența umană, chiar din zorii, ei a fost marcată de valorile iubirii și ale altruismului. Se poate spune, așadar, că

17 Cf. SEC, ref. 1288.

18 Cu sensul de *a germina*, de *a procrea*, cf. SEC, ref. 6509.

19 Cu sensul de *a crește*, de *a se înmulți*, de *a deveni numeroși*, cf. SEC, ref. 7235.

20 Cu sensul de *a umple*, *a fi plin*, cf. SEC, ref. 4390.

21 Cf. SEC, ref. 3533 și 7287.

binecuvântarea divină înseamnă perpetuarea vieții, a libertății și a iubirii. Astfel, trei drepturi fundamentale ale omului, dreptul la viață, dreptul la libertate, și dreptul la iubire apar în cartea Genezei ca rezultat al binecuvântării divine. Ce presupune aceasta? Din perspectiva biblică, nu există viață [perpetuare a vieții], libertate și iubire (sau altruism) în afara binecuvântării divine. Așa după cum prin cuvânt și prin lucrarea de modelare a materiei, Dumnezeu a adus la existență lumea animală (Gen. 1:20; 2:19a) și apoi omul (Gen. 1:27; 2:7), tot astfel, prin binecuvântare, care reprezintă expresia fundamentală a Cuvântului, erau aduse la existență trei valori universale, două care sunt explicit exprimate: dreptul la viață și dreptul la libertate, iar cel de-al treilea care deși nu este explicit, totuși, prin analogie, se regăsește implicit: dreptul de a trăi responsabil viața, cultivând dragostea față de aproapele și grijă față de viețuitoarele care alcătuiesc fauna inconjuroare. Ceea ce noi numim azi drepturi fundamentale, Biblia le prezintă ca expresii *sine qua non* ale existenței umane, oferite ca dar de Creator în ziua a șasea a săptămânii creației. Practic, aici este momentul în care, prin binecuvântare, sunt concepute trei daruri divine, ce, mult mai târziu, în istorie, au fost definite ca drepturi fundamentale: viața, libertatea și iubirea. Din perspectiva Genezei, toate trei au luat ființă și există prin puterea binecuvântării divine.

1.2. Binecuvântarea zilei a șaptea

A treia ocurență a verbului קָדַשׁ , este întâlnită în Geneza 2:3, odată cu binecuvântarea Sabatului. Semnificația binecuvântării Sabatului este dezvoltată și îmbogățită prin alte două verbe din Geneza 2:2,3: שָׁבַת și קָדַשׁ . Faptul că Dumnezeu a sfințit (קָדַשׁ) ziua a șaptea și *S-a odihnit* (שָׁבַת) în ea înseamnă pe de-o parte, apartenență, și pe de altă parte, exemplificarea unui model de raportare la Sabat. În concepția biblică, niciun un lucru nu poate fi sfânt *per se*, ci doar prin prezența specială a lui Dumnezeu i se poate conferi această calitate (Exod. 3:5; 19:12; Ios. 5:15). De asemenea, prin odihna Sa, Creatorul oferă propriul Său model pentru odihna omului. Astfel, binecuvântarea Sa înseamnă distincțiune datorită prezenței Sale (în / peste ceea ce a binecuvântat) și datorită apartenenței de El (în sensul că ceea ce El binecuvântează Îi aparține). S-ar putea spune că în timp ce în fiecare zi Dumnezeu oferă daruri oamenilor, la fiecare a șaptea zi, intenția Sa a fost aceea de-a le oferi un cadou special și unic: pe Sine Însuși. Prin urmare, din această perspectivă, binecuvântarea Sabatului scoate în relief alte

drepturi fundamentale: dreptul la odihnă, după modelul divin și dreptul la închinare, care derivă din întâlnirea cu Dumnezeu.

1.3. Binecuvântarea în cadrul unui legământ

După potop, Dumnezeu inițiază un legământ, care este marcat de o binecuvântare specială, cu diferite persoane, care urmau să aibă un rol proeminent în istoria Israelului, în mod particular, și în istoria lumii, în general: Noe și fiii săi (Gen. 9:1), Avraam (Gen. 12:2; 22:17,18; 24:1,35), Isaac (Gen. 25:11; Gen. 26:3,4,12,24,29) și Iacov (Gen. 28:14; Gen. 32:26,29; 35:9; 48:3). În privința legământului încheiat cu Noe se repetă binecuvântarea adamică (Gen. 1:28; 9:1,7), neexistând absolut nicio discriminare pe bază de gen, rasă, clasă sau chiar religie.²² Cu toate că în cazul lui Avraam, Isaac și Iacov apar elemente semnificative legate de protecția personală, prosperitatea materială, reconfigurarea identității în funcție de misiunea primită de la Dumnezeu (Gen. 17:1-8; 32:26-29), binecuvântarea lor și a urmașilor avea un scop mai înalt. Ei erau binecuvântați ca să devină un mijloc pentru binecuvântarea întregii lumi (Gen. 12:3b; 18:18; 22:18; 26:4). În aceste binecuvântări se observă, astfel, intențiile lui Dumnezeu cu privire la întreaga umanitate. Se poate spune că atât prin creație, cât și prin legământ, Biblia se deschide prin a pune în evidență relația lui Dumnezeu cu ființele umane, ca indivizi, și cu umanitatea, ca întreg.²³ Astfel, binecuvântarea divină înseamnă continuitate în cadrul unui legământ încheiat între Dumnezeu și diferiți indivizi sau un anumit grup de persoane²⁴ cu scopul să devină un mijloc de binecuvântare a întregii lumi.

1.4. Binecuvântarea ca mijloc de asigurare a protecției divine

Binecuvântarea este însoțită de asigurarea protecției divine pentru cei trei patriarhi, Avraam, Isaac și Iacov. Astfel, Avraam primește invitația de a ieși din Haran, iar Dumnezeu îi promite, în mod implicit, protecția sa: *Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema* (Gen. 12:3a). De asemenea, Isaac, pe când se afla în Filistia, primește următoarele cuvinte de încurajare: *Eu voi fi cu tine...* (Gen. 26:3b); *Nu te teme căci Eu sunt cu tine...* (Gen. 26:24b), iar lui Iacov, în urma fugii acestuia de fratele său, Esau, i se promite: *Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni*

22 Van der Ven, Johannes A., et al., *Is there a God of Human Rights?*, p. 157.

23 *Idem.*, p. 157.

24 Legământ ce precedă și pune bazele celui cu poporul Israel, așa după cum este amintit mai târziu în Exod. 19.

pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun (Gen. 28:15). Ideea protecției apare ca urmare a prezenței divine, dar și ca urmare a ascultării de *poruncile, orânduiri* și *legile* date de Dumnezeu lui Avraam (Gen. 26:5), și transmise mai departe urmașilor săi (Gen. 18:18,19). Prin urmare, dreptul la protecție și siguranță are la bază două fundamente în cartea Genezei: binecuvântarea divină, pe de-o parte, și ascultarea de anumite norme morale, pe de altă parte. Astfel, întâlnim aici conceptul binecuvântării condiționate de ascultare. Lipsa ascultării de preceptele divine periclitează nu numai siguranța individului, ci și eficacitatea binecuvântării.

1.5. Binecuvântarea ca sursă a prosperității materiale și fizice

Un alt rezultat al binecuvântării divine este cel al prosperității materiale și fizice. În primul rând, aceasta înseamnă pentru Avraam, Isaac și Iacov promisiunea că prin urmașii lor, ei vor avea ca proprietate ținutul Canaanului (Gen. 12:1; 15:7; 26:3; 28:14,15). În al doilea rând, aceasta presupunea înmulțirea avuțiilor. Astfel, Avraam, a primit ca binecuvântări de la Domnul, *oi și boi, argint și aur, robi și roabe, cămile și măgari* (Gen. 24:1,35). Isaac a ajuns foarte bogat, fiind binecuvântat de Domnul atât în ceea ce privește recoltele pământului, cât și în înmulțirea animalelor și a robilor (Gen. 26:12-14). Iar Iacov este binecuvântat cu *multe turme, robi și roabe, cămile și măgari* (Gen. 30:43). Cartea Genezei mai amintește despre Laban în Mesopotamia (Gen. 30:30) și despre Potifar în Egipt (Gen. 39:5) pe care Dumnezeu i-a binecuvântat din punct de vedere material. Chiar dacă aceste exemple din Geneza nu pot fi o bază pentru a susține ideea dreptului la proprietate privată, ele sugerează în mod evident faptul că proprietățile sau avuțiile cuiva au ca sursă și, în același timp, dăinuiesc datorită binecuvântării divine.

1.6. Binecuvântarea ca sursă de schimbare a statutului

În câteva situații din cartea Genezei, odată cu binecuvântarea divină are loc și schimbarea numelui celui binecuvântat. De exemplu, în cazul legământului încheiat cu Avram, numele acestuia devine Avraam (Gen. 17:5). Astfel, אַבְרָם, care înseamnă *părinte înălțat* (sau *tată onorat*),²⁵ este schimbat cu אַבְרָהָם, a cărui semnificație este *tatăl unei mulțimi* (sau *tatăl unui popor*).²⁶

25 Cf. SEC, ref. 87.

26 Cf. SEC, ref. 85.

În ceea ce-l privește pe Iacov (יַעֲקֹב), acesta devine Israel (יִשְׂרָאֵל). *Cel ce ține de călcări*²⁷ pe fratele său, devine *Cel ce luptă cu Dumnezeu*²⁸ (Gen. 32:28,29). Aceste exemple, sugerează ideea că binecuvântarea divină poate schimba statutul spiritual al unei persoane, și astfel poate primi dreptul de a avea un nou început, ca identitate și misiune.

Pe scurt, binecuvântarea lui Dumnezeu, înalță umanitatea, oferindu-i mai mult decât viața, ea primește un statut de membru al familiei lui Dumnezeu, ajungând să reflecte din nou, chipul lui Dumnezeu.

Tabelul 1

Binecuvântarea divină și semnificația acesteia în cartea Geneza

Pe cine binecuvân-tează Dumnezeu	Semnificația binecuvântării divine	Referința bibli-că (Geneza)
➤ Viețuitoarele mării și ale văz-duhului	- perpetuitate, transmiterea vieții, înmulțire;	Gen. 1:22
➤ Bărbatul și femeia (Adam și Eva)	- perpetuitate, transmiterea vieții, înmulțire;	Gen. 1:28
➤ Ziua a șaptea	- perpetuitate, prezența divină (diferențiere calitativă, căpătarea unui rol diferit, aceeași zi, și totuși diferită.	Gen. 2:3
➤ Noe și fiii săi (v.1,7)	- perpetuitate, transmiterea vieții, înmulțire - autoritate; - responsabilitate morală;	Gen. 9:1,7 Gen. 9:2 Gen. 9:4-6
➤ Avraam	- perpetuitate, transmiterea vieții, înmulțire, dar și un mijloc prin care alții sunt binecuvântați; - răsplată; - binecuvântarea este condiționată de transmiterea învățăturilor sfinte generațiilor următoare și de păzirea lor. - prosperitate materială, bogăție;	Gen. 12:2,3 Gen. 22:17,18 Gen. 12:3a Gen. 18:18,19 Gen. 24:1,35
➤ Sara	- perpetuitate, transmiterea vieții, înmulțire, dar și reputație, onoare;	Gen. 17:16
➤ Ismael	- perpetuitate, transmiterea vieții, înmulțire, dar și reputație, onoare.	Gen. 17:20
➤ Eliezer	- favoare divină; apartenență spirituală;	Gen. 24:31

27 Cf. SEC, ref. 3290.

28 Cf. SEC, ref. 3478.

➤ Isaac	- perpetuitate, asigurarea prezenței și protecției divine, prosperitate materială;	Gen. 25:11 Gen. 26:3,4, 12,24,29
➤ Iacov	- perpetuitate, înmulțire, protecție, prosperitate, dar și un mijloc prin care alții sunt binecuvântați (întreaga lume binecuvântată prin urmașii și prin „sămânța” lui); - biruință; - identitate nouă	Gen. 28:14,15 Gen. 35:11,12 Gen. 48:3 Gen. 32:26,29 Gen. 35:9,10
➤ Laban	- prosperitate materială	Gen. 30:30
➤ Potifar	- prosperitate materială	Gen. 39:5

2. Binecuvântarea omului și semnificația acesteia

Verbul בָּרַךְ este folosit în Geneza și pentru a desemna o acțiune întreprinsă de om, în sensul că și el binecuvântează. Astfel, Noe binecuvântează pe Dumnezeu (Gen. 9:26), Melhisedec binecuvântează pe Avraam (Gen. 14:19), dar și pe Dumnezeu (Gen. 14:20), Eliezer binecuvântează pe Dumnezeu (Gen. 24:27,48), Laban și Milca își binecuvântează sora, respectiv, fiica, pe Rebeca (Gen. 24:60), Isaac își binecuvântează fiii, pe Esau (Gen. 27:38-40), și pe Iacov (Gen. 27:27-29; 28:1-4), Laban și-a binecuvântat fiicele și nepoții (Gen. 31:55), Iacov îl binecuvântează pe faraonul Egiptului (Gen. 47:7), își binecuvântează fiii (Gen. 49:1-28) și nepoții (48:9,16,20).

Ce înseamnă binecuvântarea omului în cartea Genezei? Atunci când omul binecuvântează pe Dumnezeu, el manifestă recunoștință și venerație față de Persoana Divinității, recunoscând prin aceasta providența și suveranitatea Sa (Gen. 9:26; 14:20; 24:27,48). În majoritatea cazurilor, atunci când o persoană binecuvântează pe cineva nu face nimic altceva, decât să invoce binecuvântarea divină ca recunoaștere a faptului că doar Dumnezeu poate să binecuvânteze sau să o facă operațională. De asemenea, poate indica spre o formulă de salut ca urare de bun venit sau de plecare (Gen. 31:35), poate avea rolul de atestare oficială a unui statut sau al unei hotărâri, legate de o moștenire sau de dreptul întâiului născut (Gen. 27:27-29; 49:8-10). Astfel, binecuvântarea invocată reprezintă un fel de act juridic prin care este ratificată o decizie.²⁹ Având în vedere toate aceste aspecte, se poate conchide că din perspectiva cărții Geneza, atunci când omul bine-

²⁹ Ca de exemplu, binecuvântarea fiilor lui Iosif de către Iacov înseamnă în același timp, și adopția lor (Gen. 48:9,16,20).

cuvântează este mai mult decât o formulă liturgică sau de binețe. În majoritatea situațiilor întâlnite, binecuvântarea umană înseamnă invocarea binecuvântării divine, iar prin aceasta se manifestă recunoașterea faptului că doar prezența divină poate face ca binele, sub diferite forme, să fie profund și durabil. Deoarece binecuvântarea divină avea și rolul de a ratifica o decizie sau un act, se poate deduce că drepturile umane există atâta timp cât acestea sunt consfințite de Dumnezeu.

Concluzii

În lucrarea de față am încercat să analizăm sensurile pe care cartea Genezei le conferă, în anumite contexte, verbului רָרַךְ, pentru ca astfel, să vedem dacă există vreo legătură între binecuvântarea divină și drepturile fundamentale ale omului. În primul rând, se poate spune, fără echivoc, că în toate situațiile întâlnite, cartea Genezei transmite faptul că nu există binecuvântare în afara prezenței divine. Ceea ce noi numim astăzi „drepturile omului” - dreptul la viață, dreptul la libertate, dreptul de a iubi și de a fi iubit, dreptul la odihnă, respectiv, dreptul la a respecta Sabatul, dreptul la închinare, dreptul de a face parte dintr-un grup (cum ar fi biserica, de exemplu) care să trăiască pentru binecuvântarea lumii, dreptul de a trăi în siguranță și de a avea cele necesare pentru susținerea vieții, dreptul de a fi tratat cu respect și cu demnitate, și de a privi ființa umană din prisma potențialului pe care îl poate atinge, și nu din perspectiva eșecurilor sale – toate acestea sunt văzute în cartea Genezei ca rezultate ale binecuvântării divine.

Prin binecuvântare, Dumnezeu înalță tot ce binecuvântează, iar omul Îl recunoaște (înalță) pe Dumnezeu în toate lucrurile și își îndreaptă interesul spre a aduce binecuvântarea divină în viețile semenilor săi. Așa după cum la început a adus la existență lumea prin cuvântul Său (*Dumnezeu a zis...*), tot la fel, Dumnezeu o binecuvântează în fiecare zi, dându-i continuitate și cele necesare pentru supraviețuire. Drepturile omului există, conform Genezei, atâta timp cât acestea sunt consfințite de binecuvântarea lui Dumnezeu.

Referințe bibliografice

- Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament, traducere Dumitru Cornilescu, Ediție revizuită, Casa Bibliei, București, 2016.

- ✦ Biblia: Noua Traducere în Limba Română. Oradea: Societatea Biblică Internațională, 2007.
- ✦ Elliger K. și Rudolf W., (eds.), *Biblia Hebraica Stuttgartensia*, Stuttgart: Deutsche Bibelgesellschaft, Editio quinta, 1997.
- ✦ Rhalfs, Alfred, et al., (eds.), *Septuaginta*, Deutsche Bibelgesellschaft, Stuttgart, Editio altera, 2006.
- ✦ Sfânta Biblie: Noua versiune internațională. New York: Societatea Biblică Internațională, 1984.
- ✦ The Holy Bible: King James Version, Hendrickson Bibles, Peabody, MA, 2011.
- ✦ Bill, T. Arnold și Williamson, H. G. M. (ed.), *Dictionary of the Old Testament: Historical Books*, InterVarsity Press, Downers Grove: IL: 2005.
- ✦ Brown, Francis, Driver, Samuel R. și Briggs, Charles A., *The Enhanced Brown-Driver-Briggs Hebrew and English Lexicon of the Old Testament*, Snowball Publishing, Chicago: MI, 2010.
- ✦ De Burgh, William, *The Englishman's Hebrew and Chaldee Concordance of the Old Testament*, Samuel Bagster and Sons, London, vol. 2, 1866.
- ✦ Donnelly, Jack, *Universal Human Rights In Theory And Practice*, 3rd edition, Cornell University Press, Ithaca, New York: NY, 2013.
- ✦ Elwell, W.A. și Comfort, P.W. (ed.), *Tyndale Bible dictionary*, Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, 2001.
- ✦ Gordon, Cyrus H., *Ugaritic Textbook: Grammar, Text in Transliteration, Cuneiform Selections, Glossary, Indices*, Editrice Pontificio Instituto Biblico Roma, Revised Reprint, 1998.
- ✦ Köhler, Ludwig și Baumgartner, Walter și Stamm, Johann J, *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*. Traducere și editare sub supervizarea lui RICHARDSON, M.E.J., 5 vols., Brill, Leiden, 1994-2000.
- ✦ Rotaru, Ioan-Gheorghe, "Religious liberty - a natural human right", în *Jurnalul Libertății de Conștiință (JLC)*, Ganoune Diop, Mihnea Costoiu, Liviu-Bogdan Ciucă, Nelu Burcea (coord.), Les Arcs, France, Editio IAR-SIC, 2015.
- ✦ Strong, James, *The Exhaustive Concordance of the Bible (SEC)*, Hendrickson Publishers, Peabody: MA, 1990.
- ✦ Van der Ven, Johannes A., Dreyer, Jaco S., and Pieterse, Hendrik J.C., *Is there a God of Human Rights? The Complex Relationship between Human Rights and Religion: A South African Case*, Brill, Leiden, 2004.